

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 36421-01-12 פרידמן ואח' נ' פלאפון תקשורת בע"מ

בפני **כבוד השופט יעקב שקד**

תובעים

1. דוד פרידמן
2. שושנה פרידמן
ע"י עו"ד יצחק הוס

נגד

נתבעת

פלאפון תקשורת בע"מ
ע"י עו"ד אילן אלבו

פסק - דין**פתח דבר ותמצית טענות הצדדים**

1. התובעים עותרים לחייב את הנתבעת בתשלום סך 220,000 ₪.
2. ראשיתה של הפרשה העגומה, נשוא תיק זה, הינה בהתקשרות התובע 1 (להלן – התובע) עם הנתבעת בהסכם לקבלת שירות וטלפונים ניידים.
3. בחודש ינואר 2009 הגיש התובע תביעה נגד הנתבעת בבית המשפט לתביעות קטנות, בטענה להפרת הסכם מצידה (להלן – התביעה הקטנה). ביום 25.04.10 ניתן פסק דין בתביעה זו, ובו נקבע כי על הנתבעת לשלם לתובע 1 4,000 ₪, וכן 2,000 ₪ כהוצאות משפט.
4. במסגרת פסק הדין כאמור, נקבע כי:

"הנתבעת לא עמדה בהתחייבותיה כלפי התובע...אשר על כן, אני קובע כי הנתבעת הפרה את ההסכם עם התובע פעמיים. פעם אחת היא הפרה את ההסכם לאחר שלא העניקה לו את כל ההטבות שהובטחו שלו, ופעם שניה לאחר שלא פעלה בהתאם לסיכום הפגישה, בו נקבע כי התובע יקבל החזר כספי לחשבונו בבנק בגין

- הזיכויים שלא הוענקו לו, ובגין המעבר לחב' סלקום" (ראה נספח א' לכתב התביעה).
5. תביעתו של התובע, כאמור, הוגשה בחודש ינואר 2009. כחצי שנה לאחר מכן, ביום 26.07.09, בעוד תביעתו זו תלויה ועומדת, הגישה נגדו הנתבעת תביעה, ע"ס 25,372 ש, במסגרת בקשת ביצוע ישירות להוצאה לפועל, בקשר לאותה עסקה בין הצדדים.
- הנתבעת ביקשה וקיבלה עיקול במעמד צד אחד על זכויות התובע בחשבון בנק יחיד שלו.
6. עם קבלת ההודעה על העיקול מיום 1.11.09, פעל התובע ככל יכולתו לביטול רוע הגזירה, והגיש בקשות שונות. במשך כשבועיים ימים המשיך התובע והגיש בקשות ללשכת ההוצל"פ, עד שעלה בידו לבטל את העיקול בבנק, ביום 18.11.09.
7. סופו של דבר, לאחר פסק הדין שניתן כנגד הנתבעת ביום 25.4.10 כאמור, החליטה הנתבעת לחזור בה מהתביעה שהגישה נגד התובע, והיא עתרה לדחיית תביעתה. בית המשפט דחה את התביעה, תוך שהוא מחייב את הנתבעת בהוצאות משפט בסך 1,000 ש"ח בצירוף מע"מ.
8. התובעים מתארים בכתב תביעתם התרחשות, המכונה על ידם "כדור שלג", בשל אותו עיקול בבנק.
- לטענתם, התובע פוטר מעבודתו בשל עיסוקו האינטנסיבי בביטול העיקול במשך שבועיים ימים, היה מובטל במשך מספר חודשים, ולבסוף נאלץ לעבוד בשכר נמוך של כ-4,000 ש"ח לחודש.
- עוד נטען, כי מצבה הנפשי של התובעת התדרדר בחריפות, והיא החלה לסבול מחרדות ודיכאון.
9. כמו כן נטען בכתב התביעה, כי התובעים סבלו מעוגמת נפש רבה, ואף נאלצו לפנות לשוק האפור וליטול הלוואות בשל ההתדרדרות במצבם הכספי, תוך תשלום ריביות נשך.
10. בכתב התביעה פירטו התובעים את רכיבי תביעתם כדלקמן: סך 100,000 ש"ח כפיצוי ללא הוכחת נזק, לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן – חוק איסור לשון הרע), בגין הכפשת שםם בזדון במערכת הבנקאית ובגופים אחרים; סך 40,000 ש"ח

- ש בגין אובדן פיצויי פיטורין; סך 15,000 ₪ בגין הפסד השתכרות בתקופה בה התובע היה מובטל; סך 15,000 ₪ כהחזר ריבית הנשך ששולמה בשוק האפור; סך 50,000 ₪ בגין עוגמת נפש וסבל נפשי.
11. בכתב ההגנה טוענת הנתבעת, בתמצית, כי רק חלק קטן מהתביעה הקטנה התקבל, וכי פסק הדין באותו הליך לא עסק בשאלת חובו של התובע כלפיה.
12. עוד נטען, כי התובע לא השיב למכתב ההתראה שנשלח לו בדואר רשום טרם הגשת התביעה נגדו, טענה שאין בה ממש נוכח העובדה שממילא התביעה נדחתה. כמו כן נטען כי התביעה שהוגשה על ידי הנתבעת לא נגעה כלל לתביעה הקטנה שהגיש התובע, ובוודאי שלא הוגשה על מנת "ללחוץ" על התובע לוותר על תביעתו כנגדה.
13. הנתבעת טוענת כי פעלה בתום לב, וכי ביום 15.09.09 הומצאה לתובע האזהרה בתיק ההוצל"פ, ולמרות זאת התובע לא הגיש התנגדותו בחלוף התקופה הקצובה לכך, כך שביום 26.10.10 ננקטו כנגדו הליכי עיקול, לרבות בחשבון הבנק שצוין לעיל, בהעדר התנגדות וכדין.
14. בנוסף גורסת הנתבעת כי ויתרה על תביעתה בגין החוב הנטען מ"שיקולי עלות תועלת" בלבד.
15. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי בדיון ההוכחות ועיינתי בחומר שהוגש על ידי הצדדים – אני סבור כי דין התביעה להתקבל, אם כי בחלקה בלבד.

דיון והכרעה - כלום העיקול הוטל כדין?

16. יש לבדוק תחילה האם עיקול שבוצע בחשבון הבנק אכן בוצע שלא כדין. הנתבעת טוענת כאמור, כי ביום 15.09.09 ביצעה מסירה של האזהרה בתיק ההוצל"פ.
17. הנתבעת צירפה, כנספח ב' לתצהיר מטעמה, אישור מסירה של האזהרה בתיק ההוצל"פ, ובו מצוין כי האזהרה נמסרה לאשת התובע, התובעת, אך היא סירבה לחתום עליה. לאישור זה צורף תצהיר של אדם בשם עופר גליק, אשר מאמת לכאורה את המסירה.

משום מה, מר גליק לא הובא לעדות על ידי הנתבעת, ולכן אין ליתן משקל לתצהיר שהוגש, אשר עליו הוא נחזה להיות חתום.

מנגד, התובעת העידה בסעיף 20 לתצהירה, כי מעולם לא סירבה לחתום על אישור מסירה כלשהו, כי בבית המשותף בו התובעים מתגוררים, מתגוררות שתי משפחות בשם פרידמן, ויתכן כי השליח הגיע למשפחה האחרת, אך לא אליה.

התובעת חזרה על האמור בחקירתה הנגדית: "לא נכון, בחיים לא קיבלתי שום דבר דואר שסירבתי לחתום עליו" (עמ' 10 לפרוטוקול, שורה 1-2).

עדוּתה של התובעת בענין זה מקובלת עלי.

18. הנתבעת טוענת בסיכומיה, כי בבקשה להארכת מועד להגשת ההתנגדות וביתר הבקשות שהגיש התובע לרשם ההוצל"פ (נספח ב' לתצהיר התובע), צויין כי התובע קיבל את תביעתה. הנתבעת מפנה גם לסעיף 5 לבקשה לעיכוב הליכים שצורפה בנספח ב' הנ"ל וכן לכתבי טענות נוספים בנספח זה. בכתבי טענות אלה, אכן צויין כי התובע קיבל את התביעה, אך לא מצויין בהם כיצד ומתי.

התרשמתי מעדות התובע, כי אכן הפעם הראשונה בה נודע לו אודות התביעה היתה כאשר הוטל העיקול בחשבון הבנק ולא לפני כן (עדוּתו בעמ' 5 לפרוטוקול, ש' 17, המקובלת עלי).

נראה כי יש לייחס איפוא את האמור באותן בקשות כאמירות של אדם שאיננו משפטן ואינו מדייק ומבחין לעניין האופן שבו נודע לו על התביעה שהוגשה נגדו.

19. לפיכך, ובהעדר עדות סותרת, אין לי אלא לקבוע קביעה עובדתית, ולפיה הנתבעת לא המציאה את האזהרה לתובע.

20. בהינתן מסקנה עובדתית זו, הרי שלא הגיע המועד להגשת התנגדות מטעם התובע, ופשיטא כי הנתבעת לא הייתה רשאית לנקוט בהליכי עיקול כפי שנקטה. פעולותיה של הנתבעת בתיק ההוצל"פ הטעו את רשם ההוצל"פ לחשוב כי בוצעה מסירה, למרות שלא כך היו פני הדברים. כיוון שכך, העיקול שהוטל בחשבון הבנק של התובע נעשה שלא כדין.

האם העיקול מהווה לשון הרע?

21. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע מהו לשון הרע –

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם ;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו ;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו ;"

22. ההלכה הפסוקה קובעת כי ביצוע עיקול שלא כדין בחשבון בנק של מאן דהוא, יכול לשמש כעילה לתביעה לפי [חוק איסור לשון הרע](#).

ראה ע"א 45661-12-10 [גסלר נ' עיריית ירושלים](#) (מיום 24.3.11):

"הטלת עיקול על חשבון בנק יכולה להוות פרסום לשון הרע...לדעתי, בעצם הצגתו של המערער כמי שמתחמק, לכאורה, מלשלם את חובותיו, יש כדי להשפילו ולפגוע בשמו הטוב, בעיניו של בנקאי סביר, ללא קשר לגובה העיקול" (סעיף 7 לפסק הדין).

23. טוענת הנתבעת כי עומדת לה ההגנה הקבועה בסעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#), המורה אותנו כך:

"פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור".

לשיטתה של הנתבעת העיקול שנשלח לחשבון הבנק חוסה תחת הגנה זו. אכן ככלל, יכול וצו עיקול שהוצא על ידי רשות מוסמכת יהא מוגן בהתאם להוראת חוק זו.

לצורך זה, יש לבחון את הנסיבות הקונקרטיות, לרבות השאלה האם התנהלותה של הנתבעת במהלך פעילותה להוצאת צו עיקול היתה כדין ובתום לב.

24. כפי שנקבע לעיל, צו העיקול שניתן על ידי רשם ההוצל"פ היה מבוסס על פעולה שנעשתה לא כדין על ידי הנתבעת, ובנסיבות אלה לא מתקיימים יסודות ההגנה, שכן הנתבעת לא היתה חייבת לבצע את הפירסום וגם לא היתה רשאית לעשות זאת, בהעדר מסירה של האזהרה.

לפיכך, סבורני כי אין הנתבעת יכולה לחסות תחת הגנת סעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#).

ייתאמר במאמר מוסגר, כי בפרשת **גסלר** שצוטטה לעיל נטענה טענה דומה על ידי הנתבע, אשר לשיטתה עמדה לחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א' לתקנות הסדר הדין הפלילי, תשל"ד – 1974.

במקרה זה הוברר כי הנתבעת שם כשלה במשלוח הודעת קנס, באופן ששגתה בכתובתו של התובע, ובנסיבות אלה לא יכולה היתה לחסות בצילו של סעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#) (סעיפים 9-10 לפסק הדין). דומני גם מצב דברים דומה חל בענייננו.

25. ראוי לציין, בנוגע לפסיקת בתי משפט השלום שצויינה בסעיף 36 – 37 לסיכומי הנתבעת, כי העובדות שהונחו בבסיס פסקי הדין היו כי הנתבע פעל כדין בהגשת העיקול, בניגוד למקרה שבפני, בו לא הוכחה מסירה.

26. טוענת הנתבעת כי מוקנית לה מטעם ההגנה של תום הלב הקבועה בסעיף 15(3) [לחוק איסור לשון הרע](#).

27. כפי שבואר לעיל, הנתבעת כשלה מהבאת עדים היודעים לשפוך אור על שיקוליה בהגשת התביעה כנגד התובע, והגב' לוי, שהעידה כעדה היחידה מטעם הנתבעת, מועסקת במשרד עו"ד חיצוני הגובה חובות עבור הנתבעת, לא ידעה לומר דבר בהקשר זה (ראה סקירת עדותה להלן).

28. ממילא, לא הוכיחה הנתבעת דבר באשר לתום ליבה הנטען. מדובר בראש ובראשונה בטענה עובדתית שיש להוכיחה בעדויות, ולא באמירות כלליות וספקולציות במסגרת סיכומים.

29. משכך, התובע זכאי להיפרע מאת הנתבעת בשל עוולת לשון הרע שעוולה כנגדו (על זכותה של התובעת להיפרע אף היא את נזקה בענין זה ראה להלן).

האם הנתבעת עשתה שימוש לרעה בהליכי משפט?

30. ההלכה הפסוקה קובעת כי הגשת תביעה בחוסר תום לב מהווה עוולה ומקימה עילת תביעה.

ראה [ע"א 2273/02 חברת פסל בע"מ נ' חברת העובדים השיתופית הכללית בא"י בע"מ](#), בסעיף 12 לפסק הדין:

"אכן, בית משפט זה הכיר בקיומה של חובת זהירות, שחב בעל-דין כלפי יריבו, בנוגע לפעולות המתבצעות במסגרת הליך שיפוטי, וכדברי השופט א' מצא, [ברע"א 1565/95 סחר ושירותי ים בע"מ נ' חברת שלום וינשטיין בע"מ](#), פ"ד נד(5) 638:

"... מאז פסק-הדין בעניין גורדון אין עוד מקום לפקפק, כי נפגע מהליך שיפוטי אשר ננקט על-ידי יריבו תוך הפרת חובת הזהירות המוטלת עליו (בהנחה וככל שהיא חלה), עשוי למצוא את תקנתו במסגרת עוולת הרשלנות. הוא הדין במי שנפגע בהליך שיפוטי שננקט נגדו במזיד, תוך שימוש לרעה בזכות הגישה לבית-המשפט" (שם, בעמ' 655).

דברים אלה בפרשת סחר ושירותי ים, מתייחסים לשימוש בלתי-ראוי שנעשה במכשיר העיקול הזמני, וניתן ליישם גם באשר לפעולות אחרות שנקט בעל-דין במהלך התדיינות משפטית. אולם ברי, כי גם אם עשויה לעמוד לבעל-דין עילת תביעה בגין התרשלות של אחר בהליך שיפוטי – התרשלות שגרמה לו נזק – הרי שלא בנקל יטיל בית המשפט אחריות שכזו, ובדרך-כלל תידרש הוכחת התנהגות שאינה בתום-לב, התנהגות שיש עמה רשלנות בולטת או ניצול לרעה של הליכי משפט (שם, בעמ' 655-656, 664). למותר לציין, כי יש צורך בהכרעה ברורה לגבי התקיימותם של יסודות עוולת הרשלנות, ובכלל זה קיומה של חובת זהירות, התנהגות בלתי סבירה המפרה את החובה, וקשר סיבתי בין ההפרה לבין הנזק."

31. התובע טען כי תביעת הנתבעת הוגשה כאמצעי לחץ עליו לוותר על התביעה הקטנה, בחוסר תום לב ותוך שימוש לרעה בהליכים.

32. בהקשר זה ראוי לחזור ולהדגיש: העדה היחידה מטעם הנתבעת היתה גב' רעות לוי, מנהלת מחלקת הגביה במשרד עוה"ד החיצוני של הנתבעת.

עדה זו הודתה כי אינה יודעת מהו היה השיקול של הנתבעת בויתור על תביעתה אך נאמר לי שהענין נבע משיקולי עלות-תועלת (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 17 – 18).

כן העידה כי לא ידעה על התביעה הקטנה בעת בעת הגשת התביעה בגין החוב הנטען (עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 25 - 27).

עדה זו גם השיבה, כאשר נשאלה האם עסקה בתביעה הקטנה:

"לא. המשרד לא טיפל בתביעות קטנות, לא היתה לנו ידיעה על התביעה הזאת" (עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 16 – 17).

העדה גם לא ידעה להסביר מדוע לא הוגש תצהיר של עובד מצוות תביעות קטנות בנתבעת (עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 7 – 8).

בהקשר זה ראוי לציין כי לא ניתן בנסיבות אלה ליתן משקל כלשהו לאמור בסעיפים 13 – 15 לתצהיר גב' לוי, כאילו התביעה נגד התובע הוגשה ללא ידיעת הנתבעת אודות התביעה הקטנה שהגיש נגדה, שהרי אין לגב' לוי מושג מידיעה אישית בענין זה.

מעבר לכך, ברור שמדובר בטענה מופרכת על פניה. הנתבעת הרי התגוננה בפני התביעה הקטנה, וכחצי שנה לאחר הגשתה – הגישה הנתבעת את תביעתה נגד התובע, וכיצד ניתן לומר כי לא ידעה אודות התביעה הקטנה כאשר הגישה התביעה נגדו?! לנתבעת הפתרוניס.

33. מצופה היה מהנתבעת, שהוטחו בה טענות מעין אלה בדבר חוסר תום לב בהגשת התביעה, כי תביא לעדות נציג רלבנטי שעסק בענין אצלה.

הנתבעת לא עשתה זאת, ללא כל הסבר, והימנעות תמוהה זו פועלת לחובתה, באופן שיש להניח כי לו היה מובא אותו נציג לעדות, היתה עדותו פועלת לרעתה.

ראה [ע"א 548/78 אלמונית נ' פלוני פ"ד לה \(1\) 736, 760](#):

"כלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו שלא ימנע מבית המשפט ראיה שהיא לטובתו ואם נמנע מהבאת ראיה רלוונטית שהיא בהישג ידו, ואין לו הסבר סביר לכך, ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה הייתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים וככל שהראיה יותר משמעותית כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות יותר מכריעות ויותר קיצוניות נגד מי שנמנע מהצגתה".

34. דומני, כי עדות נציג יודע דבר מטעם הנתבעת, היתה נחוצה ורלוונטית ביותר במשפט זה, שבו מוטחות כלפי הנתבעת האשמות קשות בדבר חוסר התום לב, בהגשת תביעה נגד התובע, כ"תביעת נגד" ולצורך הפעלת לחץ עליו לסגת מתביעתו נגד הנתבעת.

שתיקתה הרועמת של הנתבעת בהקשר זה, מבחינה ראייתית כמובן, אומרת דרשני, והמסקנה שיש להסיק לחובת הנתבעת בנסיבות הענין הינה מכריעה וקיצונית.

35. יש לזכור גם כי התביעה נדחתה – ולכן ההנחה הינה שהצדק עם התובע כי לתביעה אין יסוד.

36. בהינתן האמור, ההנחה העובדתית הינה כי הצדק עם התובע בדבר חוסר תום הלב של הנתבעת בהגשת התביעה נגדו, וכוונתה לגרום לו לסגת מתביעתו כנגדה, תוך שימוש לרעה בהליך השיפוטי ותוך הפרת חובת הזהירות כלפיו.

הפיצוי בגין לשון הרע והגשת התביעה בחוסר תום לב ותוך שימוש לרעה בהליכים

37. וכעת, לכימות הפיצוי המגיע מאת הנתבעת בשל הטלת עיקול שלא כדין והגשת תביעה בחוסר תום לב.

38. יצויין, כי העיקול בוצע כנגד התובע ולא כנגד התובעת. יחד עם זאת, המדובר בחשבון בנק משותף, יחיד, ולכן גם כספי התובעת עוקלו באותה מידה. השאלה האם לתובעת עילת תביעה עצמאית בשל ההליכים שנקטה הנתבעת צריכה ליבון, אך בענייננו, הפיצוי שנפסק לחובת הנתבעת הינו גלובלי ומתייחס לשני התובעים, בני זוג, כ"תא משפחתי" אחד וללא הפרדה, והיה נפסק באותו סכום, גם אם היה התובע מגיש את תביעתו לבדו.

39. על מנת לכמת את הפיצוי, יש לבחון את מסכת הראיות בכל הנוגע ליחסו של הבנק לתובע לאחר הטלת העיקול.

40. בסעיף 12(5) לתצהירו, טוען התובע כי לאחר הטלת העיקול "החזיר הבנק שיקים רבים שמשכנו עליו, עד להכרזתנו כלקוחות מוגבלים למשך שנה...למרות ביטול העיקול, לאחר מס' שבועות, סר חיננו בעיני הבנק עימו עבדתי במשך כ-30 שנה, מגיל 16, ופקיד בכיר בבנק הודיע לנו כי הבנק אינו מעוניין בנו עוד כלקוחות".

41. בחקירתו הנגדית הוסיף התובע, כי סגן מנהל הסניף אמר לו "שאני שרוף בבנק לאומי" (עמ' 5 לפרוטוקול, שורה 24), וכי הדבר היה לאחר מספר שבועות או חודש (שם, בשורה 27-28).
42. דא עקא, בחקירתו הנגדית של התובע הובררו דברים שונים לגמרי. התובע הופנה לדפי בנק, נספח ג' לתצהירו, מהם עולה כי חשבון הבנק המשיך להיות פעיל פחות עד חודש אוקטובר 2010, קרי כשנה תמימה לאחר ביטול העיקול (ראה נספח ג' וכן עמ' 5 לפרוטוקול שורות 30-32 ועמ' 6 שורות 1-4).
43. עוד הוברר כי הבנק אף הגדיל את מסגרת האשראי באופן משמעותי, מסך של 9,600 ₪ בעת הטלת העיקול לסך של 25,000 ₪ בהמשך (ראה דפי הבנק, נספח ג', וכן עדות התובע בעמ' 6 לפרוטוקול, שורות 20-22).
- בנוסף התברר כי במשך אותה תקופה, שנה תמימה לפחות, הבנק כיבד כמעט את כל ההמחאות של התובעים, וכן את תשלומי המשכנתא (עמ' 10 לפרוטוקול, שורה 19).
44. ממילא, הדעת נותנת כי תיאורו של התובע כי הוא "שרוף" בבנק, בסמוך לאחר הטלת העיקול, לא היה מדויק, בלשון המעטה, שכן אם כך היו פני הדברים, הבנק היה פועל להפסקת השירות הבנקאי וסגירת החשבון.
- אין ספק כי הבנק לא עשה זאת, והמשיך לתת לתובעים שירות בנקאי, כיבד המחאות ותשלומי משכנתא, ואף הגדיל את מסגרת האשראי באופן לא מבוטל.
45. בפסיקה נקבע כי בבחינת קיומה של לשון הרע יש להתחשב בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר ולא בעיני הסובייקטיביות של הנפגע מהפרסום (ע"א [1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו\(2\) 607, 617](#)).
- זאת ועוד, בע"א [751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין](#) (לא פורסם) נקבע:
- "[חוק איסור לשון הרע](#) נועד להתמודד עם הפגיעה שנגרמת לאדם כתוצאה מירידת מעמדו וערכו בעיני הבריות. אין הוא נועד למנוע, להבדיל, פגיעה ברגשותיו של מי שרואה את עצמו נפגע מהפרסום (סעיף 84 לפסק הדין).

46. איני מקל ראש בתחושותיו הסובייקטיביות של התובע, והשתכנעתי מעדותו כי לא נעמה לו תוצאת העיקול, בלשון המעטה, ואכן מעמדו בעיני נציגי הבנק נפגע באופן לא מבוטל והוא אף הושפל בעיניהם.
47. יחד עם זאת, בהמשך הפעילות בבנק יש כדי למתן את הפיצוי מכח דיני לשון הרע, וללא קשר לפיצוי בשל שימוש לרעה בהליכי משפט.
48. טוענת הנתבעת כי סעיף 7א(ב) [לחוק איסור לשון הרע](#) מסמיך את בית המשפט לפסוק לתובע פיצוי שלא יעלה על 50,000 ש"ח ללא הוכחת נזק, ורק במקרה שהוכח שלשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, יוכפל סכום זה לסך של 100,000 ₪ מכח סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע.
- בנסיבות העניין שבפני, אין חשיבות מעשית לסוגיה זו, נוכח העובדה שהחלטתי לפסוק בכל מקרה פיצוי הנמוך מ – 50,000 ש"ח.
49. באשר לעגמת הנפש שנגרמה לתובע בשל ההליכים המשפטיים וכל שאירע בעטים, השתכנעתי כי נגרמה לו עגמת נפש וסבל נפשי לא מבוטל, וזאת מעבר ללשון הרע, וכי שתוארו על ידו בתצהירו ובעדותו, כמו גם של אשתו.
- ראה סעיפים 9 ו- 12 לתצהיר התובע וסעיפים 14 – 16 לתצהיר התובעת.
- אנשים שונים מתמודדים באופן שונה עם מצבים מסויימים. יש המתקשים עד מאד להתמודד עם סיטואציות מעין אלה ויש שפחות.
- התובעים, שעשו רושם כאנשים פשוטים וקשי יום, התקשו להתמודד עם עיקול שהוטל על חשבון הבנק שלהם, בסכום אשר מבחינתם היה גבוה מאד וע"י תאגיד "מיומן" המפעיל משרד גביה הפועל בשיגרת היומיום ומבקש לעקל חשבונות בנק של "חייבים".
- אין להקל ראש בטענות של אנשים אלו, הרואים עצמם כ"דוד מול גוליית" ולעתים חסרי אונים באותה סיטואציה.
50. כאן המקום לדון בטענות הנתבעת לאשם תורם מצד התובע, בכך שלא יורדו לשיטתה לפנות לבית המשפט לבקשה לביטול העיקול שהוטל על חשבון הבנק.

כאמור, הנתבעת לא הוכיחה את מסירת האזהרה ולכן תחילת מניין התקופה לפעולת התובע לביטול העיקול, הינו לא מיום 15.9.09 כטענת הנתבעת, אלא רק מהיום שבו נודע לתובע על העיקול.

התובע ידע על העיקול רק ביום 1.11.09 והגיש את הבקשות בהקשר זה תוך ימים ספורים, עד שעלה בידו לגרום ביטול העיקול ביום 18.11.09. בנסיבות אלה, אין לקבל את טענת הנתבעת לאשם תורם מצד התובע.

51. בהינתן כל השיקולים לעיל, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובעים פיצוי לא ממוני, גלובלי, הן בשל לשון הרע והן בשל שימוש לרעה בהליכי משפט, בסך 25,000 ₪.

אובדן פיצויי פיטורין:

52. כזכור, התובע טוען כי איבד את עבודתו בשל הצורך לעסוק באופן אינטנסיבי בביטול העיקול, במשך כשבועיים. בסעיף 11.7 לתצהירו מספר התובע כי מעבידו מזה 17 שנים פיטר אותו, וטען שמדובר בהתפטרות ללא זכות לפיצויי פיטורין, בשל היעדרותו מהעבודה.
53. בסעיף 12.4 לתצהירו מוסיף התובע וטוען, כי לבסוף קיבל מהמעביד 46,000 ₪, כ- 40,000 ₪ פחות מהסכום המגיע לו על פי חוק.
54. התובע לא הסביר מדוע סכום פיצויי הפיטורין הכולל המגיע לו הינו 86,000 ₪, ולו בתחשיב מינימלי הנתמך בתשלומי משכורת ומסמכים רלוונטיים נוספים.
55. יתרה מזו, התובע לא הוכיח את הקשר הסיבתי הקיים לטענתו, בין היעדרותו מהעבודה במשך תקופה של שבועיים, לבין פיטוריו מהעבודה לאחר 17 שנים תמימות.
56. התובע היה יכול, לכל הפחות, להזמין את מעבידו לעדות, על מנת שזה ישפוך אור על נסיבות הפיטורין, וכן על התקופה שבה הועסק אצלו. הימנעות זו מהבאת ראיות ומהעדת עדים פועלת לחובת התובע, ויש להניח כי לו היו מובאים לבית המשפט, היו פועלים לרעתו (ראה פרשת **אלמונית** לעיל).
57. זאת ועוד, אם אכן טענות התובע נכונות, שומה היה עליו לנקוט בהליך משפטי נגד מעבידו לשעבר, לרבות מכח חובת הקטנת הנזק, אך הוא לא עשה כן (והסברו בעמ' 8 לפרוטוקול, ש' 15, אינו מקובל).

58. לפיכך, יש לדחות את תביעת התובע בראש נזק זה.

אובדן השתכרות:

59. בסעיף 12.1 לתצהירו מציין התובע, כי במשך מספר חודשים היה "מובטל, מדוכא, רדוף מחשבות אובדניות" וכי לאחר מכן העוסק תמורת שכר נמוך של 4,000 ₪. התובע עותר לחיוב הנתבעת בסך 15,000 ₪.

וכך אמר בהקשר למצב שהובילו לתיאורו זה: "קרוב לשבועיים, הייתי כמעט כל יום בבית המשפט. כל פעם להגיש תצהירים, לחתום, ומה לא – עינוי דין. בלי לישון בלילה כמעט שבועיים" (עמ' 7 לפרוטוקול, ש' 14 – 15).

התובע לא נחקר על טענות אלה, והן נותרו בחזקתו.

60. התרשמתי מעדותו של התובע בפניי, כי יש ממש בטענה זו, וכי אכן הושפע קשות מהמצב אליו נקלע בשל העיקול שהוטל בחשבון הבנק והתקשה לשוב לעבודה.

61. לקחתי בחשבון את טענת התובע כי לא קיבל מכתב פיטורין ממעסיקו ולכן לא קיבל דמי אבטלה. עוד אציין כי אכן קיים קושי לכמת במדוייק פיצוי מעין זה ולכן פסיקת הסכום הינה על דרך האומדנא. ראיתי לנכון לפסוק לתובע פיצוי גלובלי בגין אובדן השתכרות בסך 10,000 ₪.

החזר ריבית ופיצוי לא ממוני בגין עוגמת נפש:

62. החזר ריבית: התובע עותר להחזר ריבית ששילם בשוק האפור בסך 15,000 ₪. סכום זה נטען על דרך הסתם, ללא כל פירוט, אפילו ללא צירוף מסמכים. רק בשל טעם זה יש לדחות את תביעת התובע בראש נזק זה.

63. פיצוי לא ממוני בגין עוגמת נפש וסבל נפשי: ראש נזק זה, שהועמד על ידי התובעים ע"ס 50,000 ₪, שונה מראש הנזק של פיצוי ללא הוכחת נזק, אשר נתבע מכוח [חוק איסור לשון הרע](#), שכן הוא אינו מתייחס להכפשת שמם של התובעים בבנק, אלא לעוגמת הנפש והסבל שעברו מעבר ליחסים מול הבנק, בשל הטלת העיקול והשתלשלות העניינים לאחר מכן. בפסיקתי הגלובלית של הפיצוי לעיל כרכתי את סכום הפיצוי בשל לשון הרע בצוותא חדא עם הנזק הכללי כתוצאה משימוש לרעה בהליכים ע"י הנתבעת, והסכום שנפסק הינו גם עבור ראש נזק זה.

סוף דבר

64. בהינתן האמור, הנתבעת תשלם לתובעים סך 35,000 ₪, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

65. אשר להוצאות ושכ"ט עו"ד: התובעים העמידו את תביעתם ע"ס 220,000 ₪, וסופו של דבר, נפסק סכום נמוך ביחס לסכום התביעה, המהווה כ - 15% ממנה בלבד. התקבל הרושם כי התובעים הפריזו בסכום הנתבע. בנסיבות אלה, לא ראיתי לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ד חשוון תשע"ג, 09 נובמבר 2012, בהעדר הצדדים.

יעקב שקד 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)